

Головна мета кожного проєкту – це євангелізація

Розповідає Андрій Волков, євангелист, живе у місті Біла Церква.

Як ви почали займатися літературним євангелизмом?

У 1998 році я прийшов до церкви і пробував себе у різних служіннях. У той час церква почала займатися програмою вуличної євангелізації, я дивився і вчився. Коли сьогодні мені кажуть: «Я не вмю, у мене не виходить», відповідаю: «У мене теж спочатку не виходило, але я хотів служити Богу, і сьогодні у мене все виходить з Ним». Я вчився, молився, і Бог порадив мені займатися саме цим служінням. Найголовніше, що Бог мені відкрив – проповідувати людям про Христа.

Кожен раз, коли я виходжу на вулицю, я розумію важливість місії церкви, яку ми повинні виконати, і при цьому Бог у цьому процесі формує нас як духовних особистостей. Зараз не уявляю собі, якби я не займався цим служінням в це останнім часом, яким би я був в очах Бога. Є багато переживань, пов'язаних з цим служінням, але Господь заспокоює і каже, що цим необхідно займатися. Щоразу у мене трапляється досвід з Богом, що зміцнює мою віру, надію і любов до людей, тому що в цьому процесі розумію стан світу, стан невіруючих людей, бачу їхні проблеми, Кого вони потребують і чого. Завжди закликаю церкву вийти і пережити особистий досвід, а потім свідчити про свої особисті переживання. Ті, хто хоча б раз виходив, пережили особисті досліди, завжди просять мене взяти їх з собою ще, на що я відповідаю: «Вас Христос бере з Собою, щоб ви змінювалися».

Як ви організовуєте служіння?

Я не командир, а людина, якій Бог поклав на серце розповісти про свої переживання іншим. Люди погодилися служити в тому проєкті, який запропонував. У нас є план свідочств для інших конфесій і є план для представлення адвентизма на всіх рівнях. У нас подвійне завдання, ми знаємо, що не маємо права на помилку. Коли нашу церкву хвалять, розуміємо, що ми – приклад для інших церков, вони звертаються до нас за допомогою.

Одного разу в церкві іншої деномінації попросили допомогти їм у євангелізації. І під час проведення цього проєкту я знайшов колишню адвентистку, поговорив з нею, і вона повернулася до церкви.

Запрошуємо пасторів, щоб вони побачили, як проводимо заходи. Щоб вони, беручи участь, побачили, що такі програми необхідні. Щосуботи потрібно виходити до людей, тому що люди звикають до місця, де можуть побачити євангеліста, звикають до тих служителів, які з ними спілкуються. До служінню необхідно залучати якомога більше людей з кількох причин. По-перше, можна охопити більше територій. Тим членам церкви, у яких вихідний тільки субота, треба періодично давати в цей день відпочити, замінюючи іншими. Якщо людина буде виходити хоча б раз на місяць, у неї буде досвід, і вона буде брати участь у служінні, розуміти важливість цього.

Під Києвом, у Пущі-Водиці є Українська євангельська семінарія богослов'я, політика семінарії неконфесійна. В їх бібліотеці, яка мала тридцять тисяч найменувань книг, було дві книги «Шлях до Христа» Еллен Уайт. Зараз там є вже більше ста найменувань адвентистських книг. За рік члени семінарії отримали 800 книг «Велика боротьба».

У вас є команда однодумців?

Коли я починав сам, Бог мене навчив слухати Його. Коли спочатку я сподівався на людей, були якісь негаразди,

спотикання. Господь дав мені розуміння, що не багато підуть зі мною, не всі і повинні це робити, головне, щоб я робив. І я пішов разом із Христом. Виходив на вулицю, ставив столик, розкладав брошури, газети. Спочатку особливого свого заробітку не було, шукав безкоштовні примірники, потім почав більше заробляти, вкладав свої кошти, підключав друзів, щоб вони допомогли фінансами, і на сьогодні ми здатні допомагати безкоштовною адвентистською літературою іншим церквам. Господь відкривав членам церкви кожному своє призначення, люди відгукнулися і зараз ми маємо дві сильні команди з двох громад міста Біла Церква.

Розкажіть про проєкти літературного євангелізму і годування малозабезпечених.

У нас два проєкти євангелізації. Я перебуваю у Раді церков, яка утворилася під час програми R-500. Лідери-євангелісти з кожної церкви об'єдналися і проводять спільні програми з євангелізації. Ми проповідуємо про Христа, Його любов і ласку, не розглядаємо доктрини церкви. Беремо свою літературу, свої таланти, ставимо намети, і у кожній церкві є дві години, щоб представити себе. Якщо хтось потім приходить на служіння, тоді йому розповідають про доктрини.

У цьому проєкті сформувалася місіонерська команда, ми виходимо зі співаками, з літературою, зараз зробили білборд і рекламуємо телеканал «Надія». Також презентуємо магазин здорового харчування, плануємо розпочати проєкти, які представляють різні відділи адвентистської церкви.

Плануємо запустити сімейну та дитячу програми по районах, на місяць робити по чотири програми: сімейну «П'ять мов любові», дитячі «Країна здоров'я», «Країна знань» і ще одну.

Сімейну програму «П'ять мов любові» ми проводили, використовуючи досвід Ірини Ісакової, авторки цієї програми. Людей реєстрували, проводили від стенду до стенду, з ними спілкувалися, організовували вікторини, розповідали про

цінності сім'ї, і в кінці програми люди просто плакали. Господь благословив служіння, потихеньку купувалися намети, банера, з'явилася колонка, втілювалися всі ідеї служіння.

Які випадки вам запам'яталися?

Взимку ми стоїмо з чаєм і цукерками, щоб люди зігрілися. А влітку робимо напій з апельсином і лимоном і пригощаємо, щоб завести з людьми розмову, і можна було спокійно проповідувати.

Одного разу взимку до нас підійшли двоє дівчаток, я почав їм проповідувати. Одна дівчинка кілька разів відвідувала з мамою служіння харизматичної громади, а друга взагалі з християнством не пов'язана. Я проповідував їм хвилин сорок, поїв їх чаєм і пропонував піти, але вони не хотіли, стояли, розкривши рот. Потім просто відправив їх додому, щоб не захворіли. Я був з сином, до якого в цей же час підійшла вчителька французької мови. Коли ми розмовляли з дівчатками, вчителька періодично розмовляла то з сином, то нас слухала. Дівчата погодилися відвідати молодіжне зібрання, і я передав їх контакти молодіжному пастору. Після того, як вони пішли, вчителька почала спілкуватися зі мною, у неї був духовний пошук, і вона дуже хотіла задати питання пастору.

Буває, що підходять з негативними емоціями або агресивні люди, але розмовляєш, вислуховуєш, і Бог так змінює їх серця, що вони беруть уроки з вивчення Біблії. Сіяння багато, кожен вихід – дивовижний досвід. Іноді людина приходить, щоб за неї помолилися, і ми молимося. Деяким потрібно вилити душу, і коли розповідаєш їм, звідки вони можуть отримати надію, вони плачуть. Приходять мами з дітьми, просять помолитися про них. Потім вони приходять і дякують за зміни в житті.

Одна жінка розповіла про дочку, яка сильно пила. Ми відразу почали молитися, пізніше ця жінка прийшла і подякувала за молитву, сказала, що дочка припинила пити. Не знаю, що зараз із ними, сподіваюся, що вони продовжують молитися.

Одного разу, коли ми проводили програму з п'ятьма церквами, підійшов чоловік, що живе в Америці, розпитував про нашу діяльність. Йому розповіли про роботу всіх церков, і він дав 5 000 гривень для годування людей. Підходили і депутати, викладачі, люди різного достатку, всі, кому цікаво.

△ **Module cannot be rendered as the requested content is not (longer) accessible. Contact the administrator to get access.**

Чому відкрили другий проєкт? Для кого він?

Проєкт «Не просто обід, а їжа тим, хто її потребує» для тих, у кого зовсім немає грошей. Ідея прийшла понад двадцять років тому, в 2000 році, коли я дивився фільм «Знедолені» за романом Віктора Гюго. Це так мене вразило, що я вирішив знайти можливість допомагати людям. Якщо у мене з'являються ідеї, я повинен їх втілювати, але в той момент, коли молився, Бог сказав, що я не повинен робити це сам. Я погодився з Богом, тільки попросив знайти мені команду. Я мріяв, молився про цей проєкт і чекав.

У цьому році один із пресвітерів запитав: «Андрій, ти можеш запропонувати якийсь соціальний проєкт, яким могла б зайнятися церква?» І я зрозумів, що вже прийшов час, і розповів про цей проєкт. Моя мета в цьому проєкті годування нужденних – евангелізація за допомогою соціального проєкту. Я сподіваюся, він проіснує не якийсь певний час, а буде завжди.

Баптисти за тринадцять років такого проєкту не охрестили жодної людини, п'ятидесятники за п'ять років жодного не охрестили, але вони продовжують займатися цією діяльністю. Не можна будувати цей проєкт на тому, що люди прийдуть, поїдять і відразу залишаться в церкві. Потрібен час, поки люди почнуть нам вірити, читати газети, захочуть прийти на служіння.

Перший етап – запросити, евангелізувати, погодувати. Другий етап – дружба, участь в потребах людини і у всіх переживаннях.

Коли ми побачили, що людина не читає газету, тому що у неї поганий зір, дали їй 300 гривень, на які вона перевірила зір і купила окуляри. Нам всім треба не просто читати проповіді і годувати, а брати участь в житті таких людей, допомагати їм, виявляти любов Христову на ділі. Люди, які приходять поїсти, просять одяг, взуття, тому в цю програму додали і гуманітарну допомогу. Христос завжди годував і словом, і фізично, за Ним ходили тисячі людей, але скільки покалися? Господь годував і жодного разу не дорікнув і не запитав: «Коли ти покаєшся?» В Біблії 200 віршів про турботу про бідних і вдів, і цю місію Бог поклав на церкву. Мене радує, коли нашу церкву наводять як приклад.

Ви знаєте людей, які жертвують на проєкти?

Для служіння книгами постійно потрібні гроші, ми закликаємо, просимо, даємо оголошення. Нещодавно зателефонувала одна бабуся з Італії: «Андрій? Читала ваше оголошення. Я хочу вислати 100 євро на покупку літератури для місіонерської діяльності». Коли у мене не було грошей, я просив у Бога допомоги хоча б на брошури, бабуся з Іспанії знайшла мене, подружилася зі мною. Коли розмовляли вдруге, вона запитала: «Де ти взяв мій номер телефону?» Відповів, що я не дзвонив їй, це вона перша зателефонувала. І я зрозумів, що це рука Божа, вона пожертвувала 120 євро на п'ять тисяч брошур. Я не знаю, де Бог бере для нас книги, вони у нас просто є.

Я веду записи людей, які жертвують на проєкти: коли прийшли гроші, яка сума, хто надіслав. Іноді імен немає, але у мене записано число і сума. Будь-яка людина може перевірити, надіслати мені тисячу гривень, а через півроку запитати, на що витратив. Я завжди можу відкрити зошит і надати звіт.

Які ваші плани на майбутнє?

План – якомога більше розгорнути місіонерську діяльність,

підключаючи до цього керівників усіх відділів, проповідувати усім разом, доповнюючи один одного. Літературний євангелізм доречний у будь-якому проєкті. Моя дружина займається дитячим служінням, проводить програми для дітей. У цю програму ми приносимо дитячу літературу, книги для батьків про виховання дітей, Біблії. У проєкті «Країна здоров'я» буде література про здоров'я духовне і фізичне. На свята ми також маємо літературу для євангелізації, беремо інтерв'ю, робимо ролики. Зараз ми не продаємо літературу, а займаємося вуличною євангелізацією, маємо багато нових проєктів, які втілює наша команда.

Питання – Алла Шумило